

Abstrakt

Tato diplomová práce se zabývá přístupem tří států – Brazílie, Indie a Jihoafrické republiky, k humanitárním intervencím a konceptu R2P. Cílem práce, která je koncipována jako komparativní případová studie, bylo zjistit, co ve skutečnosti motivuje vybrané státy k tomu, aby zaujaly konkrétní postoj v rámci dané problematiky intervencí. Prostřednictvím hypotéz a proměnných vytvořených na základě vybraných teoretických přístupů, tj. neorealismu, liberalismu a konstruktivismu, se práce snaží určit, který ze zmíněných přístupů má v rámci zvoleného tématu největší vypovídací hodnotu. Každý z teoretických přístupů pracuje s jiným souborem informací, kterým potom přisuzují různou důležitost. V první části práce jsou představeny a popsány humanitární intervence, koncept R2P a jednotlivé teoretické přístupy. Formulovány jsou jednotlivé hypotézy i výzkumná otázka a definován je metodologický rámec. Druhá část práce se následně zabývá analýzou vývoje jednotlivých postojů a jejich kategorizací. Posouzeny jsou také jednotlivé nezávislé proměnné vycházející z teoretických přístupů.

Práce prostřednictvím analýzy konkrétních postojů identifikovala, že Brazílie s Jihoafrickou republikou mají oproti Indii jiný vztah k pojetí bezpečnosti a na základě svých vlastních identit vnímají intervence a koncept R2P rozdílně. Prokázána byla také závislost mocenské síly státu a přístupu k intervencím/R2P. Co se ovšem neprokázalo, byla míra citlivosti na období koloniální podřízenosti s vazbou na intervence/R2P, neboť jak bylo zjištěno, všechny tři země byly na toto období velmi citlivé. Bylo tak prokázáno, že vypovídací hodnotu ve vztahu k nastolenému tématu má především neorealismus a liberalismus, nicméně jsou zde rozdíly ve zdůvodnění, proč tomu tak je. Toto zjištění je tak dalším příspěvkem do debaty ohledně použitelnosti různých teorií mezinárodních vztahů v konkrétních případech.